

V I Lenin

Brev till arbetarna och bönderna med anledning av segern över Koltjak

Augusti 1919

Kamrater! De röda trupperna har befriat hela Ural från Koltjak och börjat befria Sibirien. Urals och Sibiriens arbetare och bönder hälsar entusiastiskt sovjetmakten, eftersom den med järnkvast sopar bort godsägar- och kapitalistslöddret, som pinat folket med pålagor, förödmjukelser, prygel och det tsaristiska förtryckets återinförande.

Vår gemensamma entusiasm, vår glädje över Urals befrielse och de röda truppernas intåg i Sibirien får inte leda till att vi slår oss till ro. Fienden är ännu långtifrån förintad. Han är inte ens definitivt knäckt.

Vi måste spänna alla krafter för att fördriva Koltjak och japanerna tillsammans med de andra utländska rövarna från Sibirien, och en ännu större kraftansträngning krävs för att förinta fienden, för att hindra honom att om och om igen ta upp sitt stråtröveri.

Hur skall detta uppnås?

De svåra erfarenheter Ural och Sibirien genomgått liksom erfarenheterna från alla länder, som plågats av det fyra år långa imperialistiska kriget, får inte förspillas.

Här är de fem viktigaste lärdomar, som alla arbetare och bönder, alla arbetande människor måste dra av dessa erfarenheter, så att de försäkras sig mot en upprepning av koltjakväldets olyckor.

Den första lärdomen. För att försvara arbetar- och bondemakten mot rövarna, dvs godsägarna och kapitalisterna, behöver vi en kraftfull Röd armé. Vi har bevisat, och detta inte i ord utan i handling, att vi kan skapa en sådan, att vi har lärt oss att leda den och besegra kapitalisterna, trots att de får generös hjälp med vapen och utrustning från världens rikaste länder. Bolsjevikerna har bevisat detta i handling. Alla arbetare och bönder – om de är medvetna – måste sätta sin lit till dem, inte på grund av vad de säger (att tro någon på orden är dumt), utan på grundval av miljoner och åter miljoner människors erfarenheter i Ural och i Sibirien. Att beväpna arbetarna och bönderna och ge befälet åt tidigare officerare, som mestadels sympatiserar med godsägarna och kapitalisterna, är en svårförenlig uppgift. Den kan lösas endast med storslagen organisationsförmåga, när det råder sträng och medveten disciplin och de breda massorna har förtroende för det ledande skiktet av arbetarkommissarier. Denna ytterst svåra uppgift har bolsjevikerna löst: vi har haft många fall av förräderi från f d officerares sida, men likväl har vi inte bara Röda armén i vår hand, utan den har dessutom lärt sig besegra tsarens generaler och generalerna från England, Frankrike och Amerika.

Envar, som på allvar vill befria sig från koltjakväldet, måste därför ägna alla krafter, alla medel, allt kunnande åt uppgiften att bygga upp och stärka Röda armén. Att samvetsgrant fullgöra alla lagar om Röda armén och alla order, att på alla sätt upprätthålla disciplinen inom den, att i allt hjälpa Röda armén efter bästa förmåga – detta är den främsta, grundläggande och viktigaste plikten för varje arbetare och bonde som inte vill ha något koltjakvälde.

Oregerliga partisanfasoner, självsvåldiga handlingar från enskilda förbands sida och olydnad mot centralmakten måste skys som pesten ty detta leder till undergång: det har såväl Ural och Sibirien som Ukraina bevisat.

Den som inte helhjärtat och osjälviskt hjälper Röda armén och som inte av alla krafter stöder ordning och disciplin inom den, han är en förrädare och svikare, en koltjakväldets anhängare som skoningslöst måste förintas.

Med en stark Röd armé är vi oöverbärliga. Utan en stark armé faller vi oundvikligen offer för Koltjak, Denikin och Judenitj.

Den andra lärdomen. Röda armén kan inte vara stark utan stora statliga spannmålsförråd, ty utan sådana går det inte att vare sig förflytta armén fritt eller utbilda den som sig bör. Utan detta går det inte att försörja de arbetare som arbetar åt Röda armén.

Varje medveten arbetare och bonde måste veta och minnas att huvudorsaken till att vår Röda armés framgångar inte är tillräckligt snabba och bestående ligger just i att de statliga spannmålsförråden inte räcker till. Den som inte avlämnar sina spannmålsöverskott till staten hjälper Koltjak, han är en svikare och förrädare mot arbetarna och bönderna och vållar lidande och död för ytterligare tiotusentals arbetare och bönder i Röda armén.

Lurendrejare, spekulanter och helt okunniga bönder resonerar så här: hellre säljer jag spannmålen till marknadspris och får ut mycket mer än till det fasta pris staten betalar.

Men hela saken är den att fri försäljning ökar spekulationen, berikar ett fåtal och mättar de rika, medan de arbetande massorna förblir hungriga. Det har vi sett i verkligheten i de spannmålsrikaste trakterna i Sibirien och Ukraina.

Vid fri försäljning av spannmål triumferar kapitalet, medan arbetet svälter och far illa.

Vid fri försäljning av spannmål stiger priset till tusentals rubel per pud, blir pengarna värdelösa och skor sig en handfull spekulanter, medan folket utarmas.

Vid fri försäljning av spannmål är de statliga förråden tomma och armén kraftlös, dör industrin och är Koltjaks eller Denikins seger oundviklig.

Endast rikemännen, endast arbetar- och bondemaktens argaste fiender går medvetet in för fri spannmålsförsäljning. De som i sin okunnighet är för fri spannmålsförsäljning måste ta lärdom av Sibliens och Ukrainas exempel och inse varför fri försäljning av spannmål betyder seger för Koltjak och Denikin.

Ännu finns det okunniga bönder som resonerar så här: må först staten ge mig goda varor till förkrigspriser i utbyte mot spannmålsöverskotten, annars gör jag det inte. Och med sådana resonemang fångar lurendrejarna och godsägarnas anhängare ofta okunniga bönder ”på kroken”.

Det är inte svårt att inse att arbetarstaten, som kapitalisterna ruinerade i grunden genom fyra års rövarkrig för Konstantinopels skull och som sedan koltjakarna och denikinarna med hjälp av all världens kapitalister nu hämndlystet ruinerar ännu mer – det är inte svårt att inse att arbetarstaten nu inte kan ge bönderna varor, ty industrin ligger ju nere. Inget spannmål, inget bränsle, ingen industri.

Varje förnuftig bonde kommer att hålla med om att spannmålsöverskotten måste ges åt den hungrande arbetaren som lån på villkor att industrivaror erhålls i utbyte.

Just så ligger det till nu. Alla medvetna, förnuftiga bönder, alla utom skurkarna och spekulanterna, kommer att hålla med om att alla spannmålsöverskott utan undantag måste överlämnas till arbetarstaten som lån, eftersom staten då kommer att återuppbygga industrin och förse bönderna med industrivaror.

Kommer bönderna att lita tillräckligt på arbetarstaten för att ge den sina spannmålsöverskott som lån? kanske man frågar oss.

Vi svarar: för det första ger staten en skuldförbindelse på lånet i form av sedlar. För det andra vet alla bönder av erfarenhet att arbetarstaten, dvs sovjetmakten, hjälper de arbetande människorna och bekämpar godsägarna och kapitalisterna. Det är just därför sovjetmakten kallas arbetar- och bondemakt. För det tredje har bönderna inget annat val: de måste lita antingen på arbetaren eller på kapitalisten; de måste ge antingen arbetarstaten eller kapitalisternas stat förtroende och ett lån. Varken i Ryssland eller i något annat land i världen finns något annat val. Ju medvetnare bönderna blir, desto bestämdare stöder de arbetarna och desto fastare blir deras beslut att på alla sätt hjälpa arbetarstaten för att göra det omöjligt för godsägar- och kapitalistmakten att återvända.

Den tredje lärdomen. För att Koltjak och Denikin helt skall tillintetgöras är det nödvändigt att upprätthålla den strängaste revolutionära ordning, att fullständigt iaktta sovjetmaktens lagar och förordningar och se till att alla fullgör dem.

Koltjaks segrar i Sibirien och Ural är exempel som gjort det klart för oss alla hur den minsta oordning, den minsta överträdelse av sovjetmaktens lagar, den minsta ouppmärksamhet eller försumlighet genast bidrar till att stärka godsägarna och kapitalisterna och ge dem segrar. Ty godsägarna och kapitalisterna är inte krossade och anser sig inte besegrade: varje förnuftig arbetare och bonde ser, vet och förstår att de endast har fått stryk och gått och gömt sig, håller sig undan och mycket ofta bytt om till "sovjetisk" "skydds" färg. Många godsägare har slunkit in i sovjetjordbruk och många kapitalister i diverse "överstyrelser" och "centralorgan" som sovjetjänstemän; överallt vaktar de på misstag och svagheter hos sovjetmakten för att störta den, för att idag hjälpa tjeckoslovakerna och i morgon Denikin.

Vi måste göra allt för att spåra upp och fånga in dessa rövare, dessa förstuckna godsägare och kapitalister i alla deras förklädnader, avslöja dem och straffa dem skoningslöst, ty de är det arbetande folkets värsta fiender, skickliga, kunniga och erfarna, som tålmodigt bidrar ett lämpligt tillfälle för en sammansvärjning; de är sabotörer som inte ryggat tillbaka för någon förbrytelse för att skada sovjetmakten. Mot dessa det arbetande folkets fiender, mot godsägarna, kapitalisterna, sabotörerna, de vita måste vi vara skoningslösa.

Och för att kunna fånga dem måste vi vara skickliga, försiktiga och medvetna, måste vi på det mest uppmärksamma sätt hålla utkik efter minsta oordning, minsta avvikelse från en samvetsgrann efterlevnad av sovjetmaktens lagar. Godsägarnas och kapitalisternas styrka är inte bara deras kunskaper och erfarenhet, inte bara den hjälp de får från världens rikaste länder, utan också vanans makt och okunnigheten hos de breda massor som vill leva "som förr" och inte inser nödvändigheten av att strikt och samvetsgrant följa sovjetmaktens lagar.

Minsta laglöshet, minsta rubbning av den sovjetiska ordningen är redan en bräscher som det arbetande folkets fiender genast utnyttjar, en startpunkt för segrar för Koltjak och Denikin. Det skulle vara brottsligt att glömma att koltjakhistorien började med en liten oförsiktighet gentemot tjeckoslovakerna, med en obetydlig insubordination från enstaka regementens sida.

Den fjärde lärdomen. Det är brottsligt att glömma inte bara att det var småsaker som gjorde att koltjakäventyret tog sin början, utan också att mensjevikererna ("socialdemokrater") och socialistrevolutionärerna bidrog till att det började och stödde det. Det är dags att lära sig att bedöma de politiska partierna efter deras gärningar och inte efter deras ord.

Även om de kallar sig socialister är mensjevikererna och socialistrevolutionärerna i verkligheten de vitas medhjälpare, godsägarnas och kapitalisternas medhjälpare. Detta har i praktiken bevisats inte bara av enstaka fakta, utan av två stora epoker i den ryska revolutionens historia: 1) kerenskijepoken och 2) koltjakepoken. Båda gångerna har mensjevikererna och socialistrevolutionärerna varit "socialister" och "demokrater" i ord men i handling fungerat som medhjälpare åt vitgardisterna. Skall vi verkligen vara så dumma att vi

tror på dem nu, när de föreslår oss att än en gång låta dem ”göra ett försök” och kallar ett sådant medgivande en ”socialistisk (eller demokratisk) enhetsfront”? Kan det efter koltjakhistorien finnas annat än enstaka bönder kvar som inte förstår att ”enhetsfront” med mensjevnikerna och socialistrevolutionärerna innebär att förena sig med Koltjaks medhjälpare?

Man kommer att invända att mensjevnikerna och socialistrevolutionärerna har märkt sitt misstag och tagit avstånd från varje förbund med bourgeoisin. Men det är inte sant. För det första har högermensjevnikerna och högersocialistrevolutionärerna inte ens tagit avstånd från ett sådant förbund, och det finns ingen bestämd skiljelinje gentemot dessa ”högerelement”, vilket är ”vänster”mensjevnikernas och ”vänster”socialistrevolutionärernas eget fel; även om de i ord ”fördömer” sin ”högerflygel” förblir t o m de bästa bland mensjevnikerna och socialistrevolutionärerna, vad de än säger, i verkligheten maktlösa jämfört med den. För det andra försvarar även de bästa bland mensjevnikerna och socialistrevolutionärerna just koltjakiska idéer, som hjälper bourgeoisin och Koltjak och Denikin och bidrar till att dölja deras smutsiga och blodiga kapitalistiska hantering. Dessa idéer är: folkmakt, allmän, lika och direkt rösträtt, konstituerande församling, tryckfrihet m m. Över hela världen ser vi kapitalistiska republiker, som just med denna ”demokratiska” lögn försvarar kapitalisternas välde och kriget för koloniernas förslavning. Här hemma ser vi hur Koltjak, Denikin, Judenitj och alla generaler villigt delar ut sådana ”demokratiska” löften. Kan man lita på en person som på grund av muntliga löften hjälper en välkänd bandit? Mensjevnikerna och socialistrevolutionärerna, alla utan undantag, hjälper välkända banditer, världsimperialisterna, genom att med pseudodemokratiska paroller skönmåla deras makt, deras fälttåg mot Ryssland, deras herravälde, deras politik. Alla mensjeviker och socialistrevolutionärer erbjuder oss ett ”förbund” på villkor att vi gör eftergifter för kapitalisterna och deras anförare, Koltjak och Denikin, t ex att vi ”avstår från terror” (medan vi mot oss har terrorn från miljardärerna inom hela ententen, hela förbundet av de rikaste länderna, som arrangerar sammansvärjningar i Ryssland) eller att vi öppnar väg för fri handel med spannmål o d. Dessa mensjevnikernas och socialistrevolutionärernas ”villkor” innebär följande: vi mensjeviker och socialistrevolutionärer vacklar åt kapitalisternas håll och vill ha ”enhetsfront” med bolsjevnikerna, som kapitalisterna bekämpar under utnyttjande av varje eftergift! Nej, herrar mensjeviker och socialistrevolutionärer, sök inte längre i Ryssland efter sådana som är i stånd att tro på er! I Ryssland har de medvetna arbetarna och bönderna insett att mensjevnikerna och socialistrevolutionärerna är vitgardisternas medhjälpare, somliga medvetet och hätskt, andra på oförstånd och envist fasthållande vid gamla misstag, men hur som helst vitgardisternas medhjälpare.

Den femte lärdomen. För att Koltjak och koltjakväldet skall tillintetgöras och hindras att återvända måste alla bönder utan att tveka ta ställning för arbetarstaten när de träffar sitt val. Somliga (särskilt alla mensjeviker och socialistrevolutionärer, även ”vänstern” bland dem) försöker skrämja bönderna med skräckbilden av en ”enpartidiktatur”, utövad av bolsjevnikernas, kommunisternas parti.

Exemplet Koltjak har lärt bönderna att inte frukta denna skräckbild.

Antingen godsägarnas och kapitalisternas diktatur (dvs järnhårda makt) eller arbetarklassens diktatur.

Någon medelväg finns inte. Om en medelväg drömmer fåfängt överklassynglingen, intelligenssnobbarna och småherrarna, som hämtat dålig bildning ur dåliga böcker. Ingenstans i världen finns det eller kan det finnas en medelväg. Antingen bourgeoisins diktatur (maskerad bakom svulstiga socialistrevolutionära och mensjevnikiska fraser om folkmakt, konstituerande församling, friheter m m) eller proletariatets diktatur. Den som inte har lärt sig detta av 1800-talets historia är en hopplös idiot. Och vi i Ryssland har alla sett, hur

mensjevikerna och socialistrevolutionärerna drömde om en medelväg under kerenskijepoken och under Koltjak.

Vem tjänade på dessa drömmar? Vem hjälpte de? Koltjak och Denikin.

I Ural och i Sibirien har arbetarna och bönderna haft tillfälle att praktiskt jämföra bourgeoisins diktatur och arbetarklassens diktatur. Arbetarklassens diktatur förmedlas av bolsjevikpartiet, som ända sedan 1905 och ännu tidigare varit ett med hela det revolutionära proletariatet.

Arbetarklassens diktatur innebär att arbetarstaten utan tvekan skall undertrycka godsägarna och kapitalisterna, undertrycka de svikare och förrädare, som hjälper dessa utsugare, och besegra dem.

Arbetarstaten är en skoningslös fiende till godsägaren och kapitalisten, spekulanten och luredrejaren, en fiende till privat ägande av jord och kapital, en fiende till penningens makt.

Arbetarstaten är de arbetande människornas och böndernas enda trogna vän och stöd. Ingen som helst vacklan åt kapitalets håll, ett förbund med de arbetande människorna i kampen mot det, arbetar- och bondemakt, sovjetmakt – det är vad ”arbetarklassens diktatur” innebär i handling.

Mensjevikerna och socialistrevolutionärerna vill skrämja bönderna med dessa ord. De kommer inte att lyckas. Efter Koltjak har arbetarna och bönderna även på de mest avsides liggande platser förstått att dessa ord innebär just det, varför utan det inte finns någon räddning undan Koltjak.

Skrivet 24 augusti 1919

Publicerat i *Pravda* nr 190, 28 augusti 1919